

ראובן בן-יוסף

אגדה

- א. לאוהבים שאין זכר אים
 בעברם, המיחלים לאפלה
 שתבוא כבשם דק בסיום היום.
- ב. בתחושה שבאור מלא תהיה תפלה
 אבל בלילה פורחת לה בלאט
 בתשוקת הזוג הנשקף מתוך סדין.
 וידו קרובה, יגע בשד עוד מעט,
 ובאנחה היא תרעיד מיתר עדין —
 לדודים כאלה לא תהי תקומה
 בשירי אהבתי לך, אימה.
- שאשיר מתוך זכר שהטלת בי אמש,
 כי קבלתי אפלתך, בעלתך עד תמה,
 אך האהבה לא תמחק בשמש.
- ב. כבוגרת ראה אותה, אכל ישב
 להביט מן הסדינים במתלבשת,
 כי בקר, והיא צרכה לקום עכשו,
 ואור בחלון אינו מעיד על פשע
 אלא שעולם במנהגו מעגל
 נופים, כמיהות, הנה בזו הדרך
 עבר בכל יפיה ולא התרגל

לסוף אלא בהתקלה חוזרת של מעלה הזרוע, גאון כתף, צנאר תמים ועל כן מפתה, כמו מעבר המושך לרום ולתהום המענגות, הנה הפה שנגיד לו אין דבר, הנה ירך שבחצאית תבגר.

ג.

כאן לכאורה בהחלט יוכל לתקן, ווג סדינים לסדר, שמיקה למתח, ולגבי מה שחסר, הרי לא תשכן דאגה בלב הער, הרוצה לבטח ובציוצי בנף מבעד לתריס, בנצנוצי עשיה מן התרפים,

רק צריך לקום, לסלק בהנף זריז את המחצות, ועולם מלא תקים שיקים אותך, ולא ישתרע דומם כמו משכב האהבה השומם שנפלת בו כאשר החלום נשבר, ולא תחשד בהמשך, שהוא זומם להוליך אותך בלי אכל במדבר.

ד.

ידעו בעל-פה ביצד להפרד, אך פיו, שריר חיוף הנשמר לבקר השמיע אות אלתור, כמו חרד

מסוף מפתיע שוב בגון הזקן הזב ומדבק במצעים שלא נפר טיבם מתוך חבוק והנה בעת האפירו, להטעים שליל היחד חלף ובא ספוק מספק יותר, לחזר ולגלות חמוקי זכר, הלח מזלות שעטרה בתף, ירך, אכל יורד מסך השחר מהר מכדי לקלט באלם איך מנפש גוף נפרד.

ה.

בזוית חדה חדר המטוס לעיר ובקו חותך נסק שוב למרום ונעלם ברעם, אכל הריסות לא השאיר. לא נפלו כתלים, לא חדלו חשמלים לזרום בין תקע לשקע במכשירי החיות שבכל טרקלין, וביוחד בחדרי שנה, בכל מקום שהמתיראים מסיוט יתקבצו בו מערותם העשנה ואחר, כמו מקבר, עוד השכם יקומו בעולם הזה לשקם ולרטה מעון לערב המתקרב, רק אנחנו אנדה שתקם בשולי משכב זורח וקרב.